

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **R. V.**, bývajúcí v T., zastúpený JUDr. T. P., advokátkou v Ž., proti žalovanému : **Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR**, Župné námestie 13, Bratislava, **o určenie, že odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a o náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14 C 82/2007, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2013 sp. zn. 5 Co 144/2013

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 10. decembra 2012 č.k. 14 C 82/2007-92 nevyhovel žiadosti o vrátenie súdneho poplatku zo dňa 29.2.2012. V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že žalobca zaplatil súdny poplatok za návrh vo výške 4 091,50 €. V priebehu konania došlo k zmene vo výške požadovaného plnenia a podľa aktuálneho petitu sa žalobca domáha zaplata 285 000 €, ktoré právne posúdil alternatívne ako zadost'učinenie a 10 000 € z titulu nemajetkovej ujmy, teda došlo k výraznému zvýšeniu požadovaného peňažného plnenia oproti návrhu na začatie konania. Mal za to, že súdny poplatok musí byť uložený aj zo sumy 285 000 € ako základu súdneho poplatku aj napriek tomu, že žalobca v alternatívnom znení petitu označil túto sumu ako zadost'učinenie. Právne posúdenie veci je vždy úlohou súdu. Konštatoval, že žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7d Sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch a to 66 € + 3 % zo sumy 295 000 €, t.j. celkovo vo výške 8 931 €. V danom prípade žalobcovi preplatok súdneho poplatku nevznikol, pričom z dôvodu zmeny petitu žaloby je potrebné ešte doplatenie súdneho poplatku za návrh. Z uvedených dôvodov žiadosti o vrátenie súdneho poplatku nevyhovel.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu uznesením z 28. marca 2013 č.k. 5 Co 144/2013-101 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď zamietol návrh na vrátenie časti zaplateného súdneho poplatku, nakoľko na takýto postup nie je dôvod. Sám žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že v konaní uplatňuje nárok podľa osobitného predpisu, konkrétne zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), presnejšie podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Taktiež žalobca uznáva, že podaná žaloba podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky 7d písm.b/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Podľa cit. položky Sadzobníka súdnych poplatkov sa z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného predpisu (ktorým je práve zákon č. 365/2004 Z.z.) za náhradu nemajetkovej ujmy platí súdny poplatok vo výške 66 € a 3 % z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy. Je nepochybné, že predmetné konanie je konaním vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že nárok uplatnený podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. podlieha inej poplatkovej povinnosti ako nárok uplatnený podľa § 9 ods. 3 toho istého zákona, nakoľko jednej poplatkovej povinnosti podlieha samotné konanie podľa uvedeného zákona, bez ohľadu, či je žalobcom odôvodnený nárok § 9 ods. 2 alebo ods. 3. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Namietal, že označený názor odvolacieho súdu je arbitrárny, popiera nielen význam ale i samotný text právnej zmeny a to tak ustanovenia § 9 ods. 2 a § 9 ods. 3 osobitného zákona, ako i prílohy zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Konajúci súd nemôže svojvoľne meniť satisfakčný nárok uplatnený vo forme primeraného zadost'učinenia podľa § 9 ods. 2 osobitného zákona na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 osobitného zákona, pretože ide o dva samostatné nároky. Nemôže ani s použitím analógie vyrubovať súdne poplatky, pretože takýto postup je v rozpore s čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý vylučuje svojvôľu a analógiu pri ukladaní poplatkov. Odvolací súd neodpovedá na odvolacie argumenty žalobcu, jeho jediný vlastný argument je arbitrárny a celé uznesenie pre nedostatok dôvodov je nepreskúmateľné a v končnom dôsledku znamená odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a domáhať sa súdnej ochrany. Žiadosťou o vrátenie preplatku

súdneho poplatku sa žalobca domáhal ochrany aj ústavou priznaného práva na majetok a jeho pokojné užívanie.

Zastáva názor, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 170 ods. 1 O.s.p. Žalobca doručil odvolaciemu súdu písomné procesné podania dňa 22.4.2013 a 29.4.2013. Podania boli doručené odvolaciemu súdu na základe poznatkov získaných pred vyhotovením jednotlivých podaní v informačnej kancelárii odvolacieho súdu, podľa ktorých sa spis nachádzal na krajskom súde bez rozhodnutia o odvolaní. Bolo by nelogické doručovať krajskému súdu procesné podanie po jeho rozhodnutí o odvolaní. Po doručení dovolaním napadnutého uznesenia žalobca zistil, že krajský súd mal rozhodnúť už dňa 28.3.2013, pričom spis bol vrátený okresnému súdu až 15.5.2013 a následné uznesenie odvolacieho súdu doručené právnej zástupkyňi účastníka konania dňa 23.5.2013. Označené skutočnosti vzbudzujú pochybnosti o transparentnosti postupu odvolacieho súdu, ale podstatným je fakt, že uznesenie odvolacieho súdu nebolo vyhlásené, a preto je ním súd viazaný doručením účastníkom. Za tejto situácie bolo povinnosťou odvolacieho súdu reagovať v dôvodoch svojho rozhodnutia aj na písomné procesné podania žalobcu doručené odvolaciemu súdu dňa 22.4.2013 a 29.4.2013. Na tieto procesné podania odvolací súd v napadnutom uznesení vôbec nereagoval, čím svoje rozhodnutie zaťažil vadou, ktorá znamená odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom. Navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 243b ods. 3 O.s.p. zrušil uznesenie krajského súdu a uznesenie súdu prvostupňového súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, keďže podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil

vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na poklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Žalobca napadol dovolaním uznesenie, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Vzhľadom na to by dovolanie žalobcu mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež so zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd preto skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatnej rozhodlo alebo tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal; ich existencia v dovolacom konaní nevyšla ani najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobca namietal, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.). Za takýto postup judikatúra považuje procesný postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorým sa účastníkovi znemožňuje realizácia procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania, priznaných mu za účelom uplatnenia ochrany jeho práv.

Dovolateľ opiera dôvody svojho dovolania o tvrdenie, že a/ rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, b/ odvolací súd nereagoval v dôvodoch svojho rozhodnutia na písomné procesné podania mu doručené 22.4.2013 a 29.4.2013, pričom

podstatným je fakt, že uznesenie odvolacieho súdu nebolo vyhlásené a preto je ním súd viazaný doručením účastníkom, c/ označený názor odvolacieho súdu je arbitrárny, pretože popiera nielen význam ale i samotný text právnej normy a to tak ustanovenia § 9 ods. 2 a § 9 ods. 3 osobitného zákona, ako i prílohy zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože ide o dva samostatné nároky, pričom súd nemôže ani s použitím analógie vyrubovať súdne poplatky.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedené skutočnosti, z ktorých žalobca vyvodzuje, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie sú opodstatnené.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Riuz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A, str. 12, § 29, Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi

skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vymedzil nárok, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný nárok (týkajúci sa vrátenia súdneho preplatku) a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Zdôraznil, že právne posúdenie veci je vždy úlohou súdu. Konštatoval, že žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7d Sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch a to 66 € + 3 % zo sumy 295 000 €, t.j. vo výške 8 931 €. Žalobcovi preplatok súdneho poplatku nevznikol, pričom z dôvodu zmeny petitu žaloby je potrebné ešte doplatenie súdneho poplatku za návrh. Mal za to, že súdy poplatok musí byť uložený aj zo sumy 285 000 € aj napriek tomu, že žalobca v alternatívnom znení petitu označil túto sumu ako zadost'učinenie.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Zdôraznil, že sám žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že v konaní uplatnil nárok podľa osobitného predpisu, konkrétne zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), presnejšie podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Je nepochybné, že predmetné konanie je konaním vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania. Nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že nárok uplatnený podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. podlieha inej poplatkovej povinnosti ako nárok uplatnený podľa § 9 ods. 3 toho istého zákona, nakoľko jednej poplatkovej povinnosti podlieha samotné konanie podľa uvedeného zákona bez ohľadu, či je žalobcom odôvodnený nárok podľa § 9 ods. 2 alebo ods. 3. Stotožnil sa

s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Neoddeliteľnou súčasťou občianskeho súdneho procesu je aj konanie a rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov. Činnosť súdov vo veciach poplatkov treba však odlišovať od občianskeho súdneho konania. Súdny, ak rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov podľa zákona o súdnych poplatkoch, rozhodujú totiž ako samostatný orgán oprávnený vykonať poplatkový úkon a pre konanie v týchto prípadoch sa iba primerane súčasne použijú Občiansky súdny poriadok i predpisy o konaní vo veciach daní a poplatkov (§ 14 zákona o súdnych poplatkoch). Na časti procesného postupu, ktoré neupravuje zákon o súdnych poplatkoch, sa primerane aplikujú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým pokiaľ ide o formu rozhodnutia o súdnych poplatkoch. Vo veciach súdnych poplatkov súd rozhoduje podľa § 167 O.s.p. vždy uznesením, ktoré podľa § 169 O.s.p. musí v písomnom vyhotovení obsahovať, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 29.2.2012 požiadal vrátenie preplatku súdneho poplatku v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. z dôvodu zmeny petitu žaloby, keď správnej výške súdneho poplatku zodpovedá suma 366 € vypočítaná podľa položky 7d písm.b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Okresný súd uznesením z 10. decembra 2012 č.k. 14 C 82/2007-92 žiadosť o vrátenie súdneho poplatku zamietol, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením z 28. marca 2013 č.k. 5 Co 144/2013-101 potvrdil. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu vadu podľa neho spočívajúcu v tom, že odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení vo svojich dôvodoch sa nezaobrá jeho písomnými procesnými podaniami doručenými odvolaciemu súdu dňa 22.4.2013 a 29.4.2013, keď má pochybnosti o transparentnosti postupu odvolacieho súdu (odvolací súd mal rozhodnúť 28.3.2013 pričom spis bol vrátený okresnému súdu až 15.5.2013), ale podstatným je fakt, že uznesenie odvolacieho súdu nebolo vyhlásené a preto ním bol súd viazaný až doručením účastníkom. Žalobca podľa dovolacieho súdu nenáležite vytýka odvolaciemu súdu, že nereagoval v dôvodoch svojho rozhodnutia aj na písomné procesné podania žalobcu doručené odvolaciemu súdu dňa 22.4.2013 a 29.4.2013 jednak preto, že v konaní o rozhodovaní vo veciach súdnych poplatkov sa iba primerane použije Občiansky súdny

poriadok, ako už bolo zdôraznené hore, a jednak preto, že procesné podania žalobcu boli doručené odvolaciemu súdu dňa 22.4.2013 a 29.4.2013, keď už odvolací súd dňa 28.3.2013 procesne rozhodol. Skutočnosť, že predmetný spis bol vrátený prvostupňovému súdu až 15.5.2013 neznamená, že písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo vyhotovené už skôr pred doručením písomných procesných podaní žalobcu a časový posun nastal pri opisovaní alebo doručovaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odvolací súd žalobcovi nejakým závadným procesným postupom znemožnil realizáciu procesných práv priznaných mu procesným predpisom a okrem toho zamietnutie žiadosti o vrátenie súdneho preplatku nebráni vecnému prejednaniu jeho žaloby, ktorej sa domáha na súde.

Dovolateľ v dovolaní netvrdil, pokiaľ ide o formu rozhodnutia o súdnom preplatku, že nebolo súladné so zákonom, tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ ide o právne posúdenie ustanovenia § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 365/2004 Z.z. ako aj zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov o súdnych poplatkoch ohľadne vrátenia súdneho preplatku je nesprávne v kontexte s uplatnenými nárokmi v žalobe. Dovolací súd opakovane zdôraznil, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým odvolací súd dospel pri posudzovaní uloženej povinnosti. Samotné právne posúdenie veci je realizáciou rozhodovacej činnosti súdu, a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., lebo ním súd neporušuje žiadnu jeho procesnú povinnosť ani procesné práva účastníka. Či už je teda rozhodnutie odvolacieho súdu založené na správnom, či nesprávnom právnom posúdení veci (z tohto aspektu dovolací súd rozhodnutie neposudzoval, nakoľko tento dovolací dôvod možno skúmať len v prípade, keď je dovolanie prípustné), odvolací súd sa nedopustil procesného pochybenia, ktoré by zakladalo odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. novembra 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová